

De Sprookjesjager

Boek 1

Kort en gelukkig

Marijke F. Jansen

Kort en gelukkig is een uitgave van Polder Publishers.

Copyright © 2017 Polder Publishers

Auteur: Marijke F. Jansen

Kort en gelukkig is het eerste deel van de serie De Sprookjesjager

www.marijkefjansen.nl

info@marijkefjansen.nl

Twitter: [@marijkefjansen](https://twitter.com/marijkefjansen)

Instagram: [@marijkefjansen](https://www.instagram.com/marijkefjansen)

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagfoto's: Depositphotos en Bigstock

Tekstredactie: Marijke F. Jansen

Eerste druk: 2017, ISBN: 978-90-826765-0-1

POD uitgave: 2018, ISBN: 978-94-631874-2-8

NUR: 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Ik zakte door mijn knieën en staarde naar de afdrukken in de modder. Twee halve ellipsen. De afdruk was diep en duidelijk en de modder nat en onaangetast. Er waren geen andere afdrukken rondom deze. Hij moest nog vers zijn.

Een blad waaide voorbij. Of eigenlijk was het niet eens meer een blad te noemen: het bladgroen was al verdwenen. Wat was overgebleven, was een fijnmazig web van nerven, waar je dwars doorheen kon kijken. Als je niet beter wist, zou je zo kunnen denken dat het de vleugels van een elfje waren.

Op het moment dat ik overeind wilde komen om het spoor te volgen, trilde mijn telefoon. Ik trok de iPhone

uit mijn spijkerbroek en bekeek het scherm. De FFF App heeft 1 nieuw zoekresultaat.

Ik vergat de ree op slag en haalde de telefoon van de toetsenvergrendeling. Dit was belangrijker. Veel belangrijker. Dit was een nieuw spoor naar iets veel groters...

Een week eerder

Meneer Mager was net toegekomen aan het bespreken van die moeilijke vraag uit het profexamen, toen de deur van het geschiedenislokaal openklapte en de verschijning van onze directrice in de deuropening verscheen. Mevrouw Ter Lier, die onder de leerlingen ook wel bekend stond als de Terriër, was normaal gesproken een dame die aan alle kanten uitstraalde dat er met haar niet te sollen viel. Ogen die bliksemde, kort grijs haar dat strak in model zat en blazers die altijd kaarsrecht waren gestreken. En op maandagen was dat

alles zelfs nog wat aangezet, alsof ze het weekend had gebruikt om te strijken, haar haren te laten knippen en haar ogen bij te laden. Zo kenden we haar.

Dus toen we haar deze maandag in de deuropening zagen staan met een treurige blik in haar ogen, wist iedereen meteen dat het helemaal mis was.

Nerveus trommelde ik met mijn vingers op het tafelblad en wachtte af tot ze over de drempel was gestapt. Er gingen drie tellen voorbij voor haar blik naar mijn tafel zweefde en mijn wereld als een mislukte pudding in elkaar zakte. Mijn moeder. Het moest mijn moeder zijn, want zij was mijn enige familie.

Maar zij was toch aan het werk? Ja, ze moest vandaag in het ziekenhuis werken. En dan ging ze met de auto. De auto. Zou ze een auto-ongeluk hebben gehad? Was ze vanochtend überhaupt vertrokken met de auto? Vast wel; dat deed ze altijd. Maar ze had een vroege dienst, dus als het goed is was ze allang aangekomen op haar werk. Er ontsnapte me een opgeluchte zucht.

Maar misschien was ze voor een vroege lunch met de auto weggegaan en had ze toen een ongeluk gekregen. Een ongeluk zat immers in een klein hoekje. Er hoefde maar iemand niet op te letten of door het rode licht te rijden. Als die andere auto de bestuurderskant vol had geraakt, zou het er wel eens slecht uit kunnen zien.

Oh God. Zou ze overleden zijn? Was vanochtend echt

ons laatste moment samen geweest? En we hadden niet eens de tijd genomen om samen te ontbijten!

Jemig. Waar zou ik dan moeten wonen? Mijn moeder had het er ooit wel met me over gehad, maar ik herkende de naam van die persoon helemaal niet en ik ben hem daarna net zo hard weer vergeten. Want hallo, moeders gaan gewoon niet dood. Maar dat betekende nu vast dat ik moest verhuizen. Ergens anders examen doen. O, zelfs het jaar overdoen waarschijnlijk, want ik zat in mijn examenjaar. Dan kon je niet zomaar van school wisselen. En mijn vrienden. Die was ik natuurlijk allemaal kwijt. Niet één leven eindigde vandaag, maar twee.

De Terriër schraapte haar keel. ‘Aron? Zou jij even met me mee willen lopen?’

De poten van de stoel naast me schraapten hard over de vloer naar achteren toen mijn beste vriend opstond om het slechte nieuws in ontvangst te nemen.

Aron kwam niet meer terug tijdens de geschiedenisles. Zijn stoel bleef een vacuüm gedurende de rest van het uur en die tijd had mijn hartslag ook nodig om weer wat te kalmeren.

‘Jeetje, de Terriër keek wel overdreven droevig daarstraks,’ zei Randy tegen me, toen ik naast hem naar de aula liep voor de lunchpauze. ‘Ik hoop maar dat het

nieuws voor Aron een beetje meevalt.’

Ik antwoordde niet, maar voelde een knoop in mijn maag. Wat als het de moeder van Aron was die was verongelukt? Of zijn vader? Ik kwam daar zo vaak over de vloer. Het was gewoon een bizar idee dat één van hen er misschien niet meer was.

‘En hij heeft ook nog geen berichtje gepost in de groepsapp,’ ging Randy verder. Hij boog zich daarbij zo diep over zijn telefoon, dat zijn bril met het zwarte kunststof montuur naar voren schoof. Ik onderdrukte de neiging om die van mij steviger op mijn neus te duwen. ‘Of heb jij nog iets van hem gehoord?’

Oeps, nog niet eens gecheckt. Ik trok mijn mobieltje tevoorschijn en controleerde mijn WhatsApp. Geen berichtje van Aron. Was dat een goed of een slecht teken?

‘Nee, ik heb ook niets,’ mompelde ik tegen Randy. Ik veegde een lok achter mijn oor. ‘Vanmiddag maar even langs zijn huis rijden om te vragen of alles oké is?’

‘Klinkt als een goed plan, meid,’ beaamde Randy.

We vonden een leeg tafeltje. Randy schudde zich uit zijn zwarte leren jasje en hing die over de rugleuning. Daarna deed hij een elastiekje in zijn lange donkere haar, zodat het tijdens het eten niet in de weg zou zitten. Ik ging tegenover hem zitten.

Zo met z’n tweeën voelde het maar kaal. Randy was

degene met een afwijkend rooster, dus als we al eens met z'n tweeën zaten, dan waren dat altijd Aron en ik. Niet Randy en ik. Eigenlijk zat ik hier nooit zonder Aron.

Ik pakte mijn broodtrommel uit mijn tas en haalde er een boterham uit. 'Eet smakelijk.' Heel even zag ik weer voor me hoe ik vanochtend mijn brood had staan smeren in de keuken. Staand bij het aanrecht, terwijl de ontbijtboterham uit mijn mond stak. Mijn moeder rende door de woonkamer, ze was weer eens laat. Gelukkig was er niets met haar aan de hand. Ze was gewoon aan het werk in het ziekenhuis. Toch? Of was er ook iets met haar gebeurd? Slecht nieuws kwam zelden alleen.

Ik pakte mijn telefoon weer tevoorschijn en stuurde haar een appje:

*Hé mam, alles oké? Ik heb nu pauze. Zie je vanavond!
Liefsss, Nadine.*

Pas toen ze me iets terugstuurde, durfde ik echt te geloven dat er niets met haar aan de hand was. Dat ze veilig was en dat ik haar vanavond bij het eten weer zou zien.

Dat het zeer slecht nieuws moest zijn, werd duidelijk toen Randy en ik die middag aanklopten bij Aron en hij de deur opendeed met rood omrande ogen van het huilen. In al die jaren dat ik hem nu kende, had ik hem heel zelden zien huilen. Ik slikte en haalde nerveus een paar keer adem, terwijl ik in mijn hoofd op zoek ging naar de juiste woorden om tegen hem zeggen, maar ik durfde die ene vraag die in me opkwam niet te stellen: *Zijn je beide ouders er nog?*

‘We wilden graag even weten of alles goed met je is,’ nam Randy het woord namens ons beiden.

‘Het is m’n oma,’ zei Aron, terwijl hij de deur verder

voor ons opendeed. Hij droeg niet meer hetzelfde als vanochtend, viel me op. Hij had zijn houthakkersblouse verruild voor een ruim zittend flanellen shirt en zijn donkerblonde haar zag eruit alsof hij er honderd keer doorheen had gewreven.

Aarzelend stapten we naar binnen. ‘Ze heeft een hartinfarct gekregen. Het was meteen afgelopen.’ Hij sloot de deur achter ons en ik staarde sprakeloos naar zijn rug. Ik wist ook meteen dat hij de oma bedoelde waar we vroeger altijd samen gingen logeren. Die andere was al een paar jaar geleden overleden.

‘Wat ontzettend klote, zeg.’ Randy’s antwoord verwoordde eigenlijk precies hoe ik me voelde.

‘Ja.’ Aron staarde naar zijn tenen.

Ik beet op mijn lip, terwijl ik een oplossing probeerde te bedenken waardoor Aron zich weer beter zou voelen.

‘Ze mocht dan wel oud zijn, maar ze was nog zo fit als een hoentje.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Of in ieder geval, ze leek zo fit als een hoentje te zijn.’

‘Eh, ja, heel erg rot,’ bracht ik uit.

Aron keek voor het eerst naar me en zijn mondhoeken krulden een heel klein stukje omhoog. ‘Kan ik in ieder geval een knuffel van je krijgen?’

Ik zag niet zo goed in hoe dat alles zou oplossen, maar goed. Ik spreidde mijn armen en knuffelde hem.

‘Wanneer wordt ze begraven?’ informeerde Randy.

Waarom wist hij toch in vredesnaam alle juiste vragen te stellen?

‘Vrijdag,’ antwoordde Aron. Hij schraapte zijn keel. ‘Willen jullie trouwens wat drinken?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Cola,’ kraakte mijn stem.

‘Doe mij ook maar cola.’

We volgden Aron naar de keuken. Het viel me op dat er niemand in de woonkamer was en ook niet in de keuken.

‘Zijn je ouders er niet?’ Opnieuw Randy.

Aron schudde zijn hoofd. ‘Nee. Ze zijn naar oma’s huis gegaan, zodat ze met mijn tante alles kunnen regelen.’

‘Zijn ze terug voor het eten?’

Twee hoofden draaiden zich naar me toe.

‘Wat?’ Waarom keken ze me zo aan? Randy zei niets, maar zijn blik zei me dat hij het een gevoelloze vraag vond.

‘Ik denk het niet,’ zei Aron uiteindelijk.

‘Je gaat hier niet alleen zitten,’ zei ik, voordat Randy iets kon zeggen. ‘Ik zal mijn moeder laten weten dat je met ons mee-eet.’

Achteraf gezien had ik beter mijn eigen advies kunnen opvolgen, want ik vergat dus om mijn moeder een berichtje te sturen of te bellen. Maar daar dacht ik helemaal niet aan toen Aron en ik om zes uur onze fietsen tegen het hek bij de achterdeur zetten.

We hadden de route in stilte afgelegd. Ik wist niet zo goed wat ik moest zeggen tegen mijn beste vriend die net zijn lievelingsoma had verloren. Hemeltjelijef, het was zelfs *mijn* lievelingsoma en het was niet eens die van mezelf! Ik was bang om iets te zeggen wat hem verdrietig zou maken, maar tegelijkertijd was ik bang dat ik hem door niets te zeggen het gevoel gaf dat ik het niet

erg vond. Dus ik nam me voor om iets te zeggen, maar tegen de tijd dat we thuis aankwamen, wist ik nog steeds niet wat.

We hadden nog maar net de fietsen op slot gezet en nog niet eens de kans gekregen om de schuttingdeur dicht te doen, toen de achterdeur openvloog en mijn moeder met haar armen in haar zij naar buiten stapte. Meestal zag mijn moeder eruit als een lieve vrouw. In vergelijking met de ouders van klasgenoten was mijn moeder wat aan de oude kant en dat was zichtbaar in haar lange grijze krullen en de rimpeltjes in haar gezicht, maar ze had vriendelijke ogen en een goedlachse mond. Alleen niet nu.

Ik vroeg me af wat er aan de hand was. Het moest iets vreselijks zijn. Had ik de deur vanochtend niet op slot gedaan en was er nu iets gestolen? Of had ik het gasfornuis niet uitgedaan nadat ik... Nee, ik had het gasfornuis vandaag helemaal niet gebruikt.

De schuttingdeur klapperde. Ik onderdrukte de neiging om hem meteen dicht te doen. Eerst even horen wat er aan de hand was.

‘Waar kom je zo laat vandaan?’ vroeg ze kwaad.

Huh? Deed ze daarom zo kwaad? Omdat ik laat was? Waarom? We aten meestal toch pas rond zes uur? En Aron had ons duidelijk hard nodig nu zijn oma vandaag was overleden.

De schuttingdeur klapperde opnieuw door een windvlaag. Ik kromp een klein beetje in elkaar door het geluid.

‘Nou?’

Dit was zo oneerlijk! Aron had iemand verloren waar hij veel van hield en zij ging zeuren over te laat komen! ‘Ik was bij Aron,’ zei ik daarom nijdig terug.

‘En dat kon je me niet even laten weten?’

‘Sorry, we waren druk met andere dingen.’ Ik sloeg mijn armen over elkaar en sloeg mijn moeder giftig gade.

Aron gaf me een duwtje. ‘Je moeder was gewoon ongerust, Nadien.’ Hij keek mijn moeder ernstig aan. ‘Mijn oma is vandaag overleden.’

Mijn moeders mond zakte open en haar blik werd zacht. Een blos flitste over haar wangen. Nou, en terecht.

‘Gecondoleerd, Aron. Dat wist ik niet.’ Ze schuifelde wat met haar voeten heen en weer.

Aron keek opzij, naar mij. Ik haalde een paar keer diep adem. ‘Ik had gezegd dat hij wel met ons mocht mee-eten,’ zei ik knarsetandend.

‘Ja, natuurlijk. Kom binnen.’

Aron volgde mijn moeder door de voordeur. Ik draaide me om en liep naar de schuttingdeur. Eerst een eind maken aan dat irritante geklapper.

‘Daar ben je, eindelijk.’ Arons stem klonk gestrest. ‘Ik word gek van al die treurig kijkende mensen die me willen knuffelen.’ Hij wierp een zenuwachtige blik over zijn schouder, het troosteloze gebouw in, voor hij mij weer aankeek. Er stak een verkreukeld papiertje met daarop ongetwijfeld zijn speech uit zijn broekzak en zijn stropdas zat scheef. Die twee kleine details zorgden ervoor dat hij er zelfs in zijn pak nog uitzag als zichzelf.

Aron haalde een hand door zijn te lange donkerblonde lokken, die meteen weer terugvielen voor zijn ogen. Terwijl ik achter hem aan naar binnen liep, vroeg hij: ‘Waarom ben je zo laat? Ik dacht dat je wat eerder zou

komen.’

‘Ik was in slaap gevallen in bad,’ bekende ik. ‘En nee, geen flauwe grappen.’

Zijn lippen weken uiteen in een scheve grijns. ‘Het eerste leuke nieuws van vandaag. De schone slaapmeermin,’ pestte hij.

Ik rolde met mijn ogen. Aron en zijn eeuwige sprookjesobsessie. Maar het had erger gekund. Meestal maakte hij vooral grappen die te maken hadden met mijn lengte (en dan vooral het gebrek daaraan).

Zijn blik werd weer dof. Ik slikte.

‘Hoe gaat het?’

Aron haalde stoer zijn schouders op, maar de blik in zijn ogen was breekbaar. ‘Het voelt nogal dubbel. Ik ben blij dat ze geen pijn meer heeft en ondanks haar ziekte is ze toch nog oud geworden. Maar ja, het blijft natuurlijk je oma.’

Ik knikte en zocht ijverig naar iets diepzinnigs om terug te zeggen, maar de woorden die ik zocht waren allemaal al uitgeleend. En wat viel er ook te zeggen? Hij had groot gelijk. Ze was oud, het was haar tijd, maar het was wel zijn oma.

‘Nou, zullen we de zaal dan maar in?’ stelde hij met een bibberige stem voor. ‘Randy is daar ook al.’

Ik legde bemoedigend een arm op zijn schouder en maakte aanstalten om de deur open te doen.